

de begrænser sig til de fiskearter og fiskepladser, som de traditionelt har udnyttet — åbner *artikel 11* mulighed for, at et land med de øvrige kontraherende parters indforståelse kan indskrænke denne adgang med henblik på at give en lokal befolkning, der i overvældende grad er afhængig af kystfiskeri, en fortrinsstilling. Bestemmelsen var, som nævnt i det foregående, oprindeligt ment som et forsøg på at få Island, Norge, Grønland og Færøerne ind under konventionen, men da denne ville betyde et tilbageskridt i forhold til de rene 12-mile grænseordninger, som allerede var etableret for disse områder, anså Island, Norge og Danmark den for utilfredsstillende, og Island og Norge besluttede, da bestemmelsen ikke kunne forbedres, at stå uden for konventionen, medens Danmark på sin side meddelte, at Grønland og Færøerne måtte holdes uden for denne. Herefter har bestemmelsen ikke større betydning, idet der ikke uden for Island, Norge, Grønland og Færøerne findes større lokale befolkningsgrupper, der på tilsvarende måde i overvældende grad er afhængige af kystfiskeri.

Spørgsmålet om, hvilket område konventionen skulle omfatte, var et hovedproblem på London-konferencen, men efter at det var blevet klart, at Island og Norge ikke ville tilslutte sig konventionen, og at Grønland og Færøerne måtte holdes udenfor, besluttedes det i et annekts til konventionen at anføre de kyster, hvert enkelt kontraherende land ønskede, at konventionen skulle gælde for. Danmark har her anmeldt sine kyster til Vesterhavet, Skagerrak og Kattegat, men ikke kysterne til Østersøen, Sundet og Bælterne. Sverige og Tyskland har på samme måde holdt deres Østersø-kyster uden for konventionen, ligesom de lande, der har kyster til Middelhavet, har undladt at anmelde disse. Konventionen omfatter herefter i store træk de kontraherende landes kyster til Kattegat, Skagerrak, Vesterhavet (Nordsøen), Kanalen, Atlanterhavet nord for den 36. breddegrad (men syd for Grønland, Island, Færøerne og Norge) samt kysterne omkring Storbritannien og Irland. *Artikel 12*, der sammen med annekts I indeholder bestemmelserne om konventionens geografiske afgrænsning, bestemmer yderligere, at denne med de kontraherende parters indforståelse vil kunne ændres. Det er så-

ledes ikke nødvendigt at gennemføre nogen formel ændring af konventionen, man kan indskrænke sig til at ændre annekts I.

En konvention af den heromhandlede art vil kunne give anledning såvel til fortolkningstvivel som til uoverensstemmelser vedrørende den praktiske anvendelse af de forskellige bestemmelser. Uoverensstemmelser af denne art skal ifølge *artikel 13*, medmindre parterne selv — eventuelt ved hjælp af mægling — er i stand til at løse dem, på begæring af en af parterne underkastes voldgift, og der er til konventionen knyttet et særligt annekts II, indeholdende detaljerede regler herom.

Artikel 14 indeholder de nærmere regler om konventionens indtegnelse, ratifikation og ikrafttræden. For at den skal træde i kraft udkræves, at mindst 8 lande har deponeret deres ratifikations- eller godkendelsesinstrumenter. Såfremt denne betingelse ikke er opfyldt pr. 1. januar 1966, kan imidlertid de lande, der har deponeret, blive enige om den dato, på hvilken den skal træde i kraft.

Konventionen er åben for andre end de lande, der har været med til at udarbejde den, og som har undertegnet inden undertegningsfristens udløb, men de kontraherende parter kan fastsætte særlige betingelser for tiltrædelsen.

Som allerede nævnt er konventionen principielt af ubegrænset varighed, men efter 20 års forløb kan et land dog opsige den med 2 års varsel.

Protokol om foreløbig anvendelse af Fiskerikonventionen.

Ratifikation af en konvention som den heromhandlede tager erfaringsmæssigt lang tid, og da den britiske regering og eventuelt også andre regeringer lægger vægt på i en nærmere fremtid at kunne gennemføre udvidelser af deres fiskeriterritorier i overensstemmelse med konventionens bestemmelser, opnåedes på London-konferencen enighed om en „Protokol om foreløbig anvendelse af Fiskerikonventionen“. Denne protokol åbner mulighed for, at et land, der har ratificeret eller godkendt konventionen, kan anvende dennes bestemmelser foreløbigt, indtil konventionen træder i kraft. Denne protokol udkræver ikke selv ratifikation.